

Tereza Krupová

Rosevine

Tereza Krupová

ROSEVINE

První

Auto mě vysadilo na šterkovém parkovišti před velkým bílým domem. Chčije jako z konve, je tma a nic jiného nevidím. Z auta šlapu přímo do kaluže. No paráda. Řidič si sedí pohodlně za volantem a dělá, že mě nevidí. I přes to, že byl celou dobu tak přátelský a upovídaný, teď na mě kašle.

„Nechce se ti do toho deště, co? No dobře, nevádí. Vždyť si ty tašky zvládnou vyndat sama. Jen prostě netuším, jak se ty dveře od toho starého vesnického křápu otevírají,“ mumlám si cestou ke kufru. Dešť je tak silný, že promoknu během pár vteřin. Z kufru auta vyndávám dvě cestovní tašky. Auto se rozjíždí. Mávám, ale nejsem si jistá, jestli to vidí.

„Tak jsem tady,“ povzdychnu si. Hodím si tašky přes rameno a mířím k budově. Než se dostanu ke dveřím, někde v dálce hlasitě zahřmí. Podívám se na stranu a vidím hřmící strašidelnou oblohu, která probleskává nad rozbouřeným mořem. Rychle dovnitř.

Zavírám za sebou bílé dveře a vcházím dál. Zvonek jemně a nenuceně cinkne. Ihned si všímám vybavení interiéru. Mou pozornost upoutají velké lampy, stojící různě po stranách, prázdný recepční pult nalevo a schody s krémovým huňatým kobercem. Všímám si, že na mě z horní skříně u recepcie kouká malá nenápadná

kamera. Se zdejší kamerovým systémem si ale hlavu lámat určitě nebudu. Právě naopak.

Tašky mě začínají řezat do ramene, tak pokládám je na zem. Rozhlížím se. Z okolního nábytku a přepřácané dekorace se cítím nespát. Takové kraviny prostě nejsou pro mne. Stojím ve vstupní hale. Nikde nikdo. Perfektní příležitost se porozhlédnout kolem. Když kráčím do obývací místnosti, málem se osvěžovači vzduchu povede mi vyprsknout svoji dávku přímo do obličeje. Naštěstí včas stačím uhnout.

Dřevěná podlaha pode mnou nestydatě vrže. Kam se podívám, vidím zrcadla a obrazy ve starožitných rámech, pověšených na zlatobílé pruhované tapetě. Květiny, stolky s květinami, obrazy s květinami a potahy na gauči s motivem květin. Tak tohle už je na mě moc.

Ale je tu krb. Zvuk praskajícího dřeva mě táhne k teplu, a já se nechávám lapit. Cestou si všímám talíře se sušenkami a rovnou si jich pár беру. Mám hlad.

Po chvíli slyším klapání bot od recepcce. Zvláštní. Jsou to malé kroky s velkým duněním. Rychle vstanu a jdu zpět do vstupní haly. Odněkud se vynořila maličká osůbka. Na tváři měla hluboké vrásky, ačkoliv její účes nezdobil ani jeden šedý vlasek. Bílé šaty na sobě a přes ně světlemodrá zástěra.

„Angela?“ ptá se s rukou v bok. Kývnu. Chtěla jsem se vyhnout prvním problémům a pokorně se omluvit za pozdní příchod, ale ta maličká mi nedala příležitost. Ihned mě drze přerušila nějakým

umpláním a ukazováním na mokré stopy na zemi. Rozčilovala se a hulákala na mne. Nerozuměla jsem jí ani slovo.

„Do you speak English?“ ptám se zmateně.

„English nonono,“ mává kolem sebe rukama.

No bezva. Ukázala na mé tašky válící se na podlaze a naznačila, ať je seberu. Nakonec jsem byla přinucena zout si promoklé tenisky a být bosa. Chytla mě pevně za ruku a s nabručeným a nesrozumitelným brbláním mě vedla ze schodů dolů. Líbila se mi její ráznost. Ale stejně bych jí nejradši jednu napálila.

Chodba, přes kterou mě vláčí, je zařízená v podobném stylu jako vstupní hala. Zastavila se u dveří s nápisem ‚Personál‘. Štrachala klíče z kapes. Vyndala svazek klíčů. Jedním klíčem odemkla pokoj a dala mi ho. Vběhla dovnitř a okamžitě začala ukazovat na cedulku ‚No smoking‘ se slovy: „Hotel nou smouking“. Pokrčila jsem rameny a pousmála se. Věděla jsem to, ale zásoby cigaret v taškách stejně mám. Na posteli vidím složené ručníky, povlečení a pracovní obleček. „Snad to nebudou ty trapné bílé šatičky pro služky,“ zamýšlím se otráveně. Jo, byly to ony.

Vrazila mi do rukou propagační leták a řád hotelu. Ze dveří mi ukázala šest prstů a poté směřování nahoru.

„V šest nahoře, dobře. Díky a dobrou.“ Ale ona odchází bez povšimnutí. Dokonce za sebou práskla dveřmi. Páni, ta malá mrcha je pořádně protivná.

Pokoj vypadá čistě a upraveně. Dokonce má i svou koupelnu. Žasnu. Čekala jsem to mnohem horší. Třeba prochcanou matraci

v plesnivém pokoji sdíleném s dalšími zaměstnanci. Tak to tu možná nebude tak hrozný.

Promoklý kabátek a tenisky dávám sušit přes židli přistrčenou k topení. Sundávám si vlhké oblečení a házím ho na hromádku na zem. Beru do ruky letáček hotelu a čtu.

Srdečně Vás vítáme v Rosevine! Rosevine je přátelské a velmi luxusní místo určené pro Váš odpočinek. Náš hotel, stylizovaný do gruzínského stylu, je sotva pár kroků vzdálený od nejbližší písčné pláže Moone Coast. Disponujeme patnácti elegantními apartmány, které poslouží jako sídlo pro Váš klid a naprosté uvolnění. Volný čas můžete užívat na naší velké zahradě, Brothelském moři a jeho okolí, které má mnoho co nabídnout. Pobyt si můžete zpříjemnit krytým vyhřívaným bazénem, každovečerní zábavou na otevřené terase, prvotřídní restaurací a barem. Náš přátelský a ochotný tým zajistí, aby byl Váš pobyt v Rosevine nezapomenutelný. Letáček je obohacen fotkami vnitřního interiéru.

„Rosevine je kus honosného sídla,“ utrousím. „Pro své hosty jako pozornost nabízí slevu na jízdu lodí z nedalekého přístavu.“ Letáček zmuchlám a házím rovnou do koše. Hledám na provozním řádu heslo k Wi-Fi. Nic. Hodím ho tam taky.

Pak se pomalu pouštím do vybalování tašek. Je třeba zjistit, jestli se k cigaretám nedostala voda. To bych pak byla docela namydlená. Karton vypadá v pořádku, vyjmu z něj jednu krabičku a hodím ji směrem ke koupelně. Za chvíli si půjdu zapálit, už fakt musím. Vytahuju noťas a dám ho rovnou nabíjet. Oblečení hodím do skříně, kosmetickou taštičku se sprcháčem, šampónem, zubní pastou a

kartáčkem házím ke koupelně a jdu na druhou tašku. Z ní opatrně vyndám velký svetr, ve kterém mám zabalené své náradíčko. Svetr si hned navlíknu. Začínám docela mrznout. Opatrně schovám své věci pod kupu oblečení ve skříni a tašky strkám pod postel.

Zapínám na notebooku Skype a volám Adamovi. Párkrát to pípne, ale zatím hovor nikdo nepřijímá. Co zas dělá? Procházím se po pokoji a koukám z okna. Pořád zuřivě prší.

„Ano?“

„Hlásím, že jsem na místě.“

„Docela pozdě, nemyslíš?“

„Měla jsem zpoždění, ujel mi autobus. Když jsem dorazila do Borthelu, trvalo mi dlouho, než se mi podařilo někoho stopnout.“
Kreténe! Taky jsi mi ten odvoz mohl zařídit líp!

„Dobře. Prosím tě, už to začni brát vážně. Dělej, co ti říkají a poslouvej je, jasné? Odpusť si hádky nebo nějaké agresivní chování. Potřebuju, aby to všechno proběhlo normálně.“

„To je idiot,“ pomyslela jsem si. „Jak dlouho tu budu muset být? Neříkej, že nevíš.“

„Pár týdnů.“

„To je kolik?“

„Hele, už jsme o tom spolu mluvili. Musíš tam být nějakou dobu, ať si na tebe lidi z hotelu zvyknou a získáš jejich důvěru. A navíc by bylo divné, kdybys přijela zrovna v den, kdy mají přijet oni, ne? Nehledě na to, že je možné, že nějakou tu společnost budou čekat. Prostě se tam teď snaž nějak... splynout. Měli by přijet během dvou tří týdnů.“

„Jo. Tak snad se to ňák zvládne.“

„Mimochodem, kdo tě tam uvítal?“

„Ehm, uvítal. Jedna starší ženská, co ani neumí anglicky. Vlastně ani nevím, jak se jmenuje.“

„Tak ta je tam něco jako vedoucí. Tu budeš poslouchat.“

„Vždyť jsem řekla, že ani neumí anglicky. Jak se s ní mám na něčem domluvit?“

„Je to jedna z nejstarších zaměstnanců, kteří tam pracují. Majitel k ní má velkou důvěru. Uděluje jí kompletní starost o hotel, když je na cestách. To je skoro pořád.“

„Aha. No, řeknu ti to nějak takhle. Přijela jsem dělat svoji práci. Jak se jí mám asi věnovat, když mě ta malá čůza pravděpodobně zaúkoluje umýváním záchodů?“

„Až tě bude potřeba, postarám se, aby to pro tebe bylo volnějši a mohla ses věnovat svému úkolu. Ale teď tam prostě musíš makat. A nebuď jak malá, sakra práce.“

„Jo, vím co dělat.“ Zařala jsem zuby.

„Později si zavoláme.“ Zavěsil.

V koupelně se mi po pár pokusech podařilo deaktivovat detektor kouře. Hm, přece jenom se ze mě vyklubalo šikovné dítko. Na okamžik se spatřím v zrcadle a leknu se tmavých šmouh na mém obličejí. Do háje. Asi jsem si špatně vymyla barvu z vlasů. Opatrně si vyndám čočky z očí, odkládám cígo a lezu do sprchy.

„Adam je idiot. Můj šéf je idiot. Po tom jeho povýšení teď pořád vymýšlí a nařizuje samé voloviny. Že prý je u tajných agentů potřeba chránit si svou identitu. Blbost. Přečetl si článek o tom, jak